

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 14. prosince 2011 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Dany Kancírové a soudců přísedících Zdeňky Hájkové a Mgr. Pavla Neumanna, t a k t o :

Obžalovaný

Martin Janulík, [redacted] v Brně,
invalidní důchodce,
bytem Brno, [redacted]

se podle § 226 písm. a) trestního řádu z p r o š ť u j e obžaloby,

podle které

1.

v přesně nezjištěné době koncem měsíce listopadu 2007 v Brně, v úmyslu obohatit se, převzal od Zdeňka Kremera, [redacted], za účelem prodeje figurální obraz „Malířka“, olej, plátno, signován Emil Filla 33 v hodnotě 2.500.000 Kč s tím, že za prodej obrazu mu vyplatí částku 1.100.000 Kč a přesto, že obraz koncem roku 2007 prodal za částku 1.100.000 Kč Romanu Kalinovi, nar. 28.1.1975, bytem Brno, Bayerova 28, peníze Zdeňku Kremerovi nepředal, nýbrž v průběhu měsíce února a března 2008 mu vyplácel jako zálohy menší peněžní částky, aby tak získal důvěru Zdeňka Kremera, který mu předal za účelem prodeje další závěsný obraz „Zátíší se slanečky“, olej, signován Emil Filla, v hodnotě 1.500.000 Kč s tím, že za prodej obrazu vyplatí Zdeňku Kremerovi částku 1.650.000 Kč a protože pokračoval s vyplácením záloh, předal mu Zdeněk Kremer za účelem prodeje v měsíci květnu 2008 závěsný obraz „Portrét šlechtice“, olej, plátno, signován I. S. Repin 1893 v hodnotě 2.000.000 Kč s tím, že obraz výhodně prodá a Zdeňku Kremerovi vyplatí částku 4.500.000 Kč, což nedodržel, vyjma záloh ve výši asi 630.000 Kč za prvé dva obrazy signované Emil Filla, jiné peníze nepředal a přes urgence Zdeňka Kremera mu ani obrazy

nevrátil a koncem roku 2008 přestal s poškozeným komunikovat, čímž tak Zdeňku Kremerovi, nar. [redacted] bytem Brno, [redacted] způsobil škodu ve výši nejméně 6.000.000 Kč,

2.

v přesně nezjištěné době koncem roku 2008 v Brně, v úmyslu obohatit se, požadoval od Romana Kaliny, nar. [redacted] bytem Brno, [redacted], zapůjčení 4.000.000 Kč na koupi originálu obrazu malíře Emila Filly, z roku 1913 s názvem „Karafa a sklenička“ s tím, že má zájemce, který obratem koupí obraz za částku 6.000.000 Kč a slíboval Romanu Kalinovi z prodeje obrazu provizi, avšak Roman Kalina mu peníze nepůjčil, neboť věděl, že originál tohoto obrazu je umístěn v Národní galerii v Praze,

3.

dne 1.6.2009 v Brně v bytě PhDr. Jiřího Hlušíčky v Brně, [redacted] v úmyslu obohatit se, prodal Pavlu [redacted] bytem [redacted], jako pravý obraz malíře Emila Filly z roku 1928 s názvem „Zátiší s mrtvým ptákem“ za částku 1.800.000 Kč, ač věděl, že se jedná o falzum, které převzal od Jiřího Rybáře, nar. [redacted] v jeho bydlišti v Brně, [redacted] s tím, že si jej doma pověsí jako reprodukcí, čímž tak Pavlu [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] způsobil škodu ve výši 1.800.000 Kč,

čímž měl v bodech 1. až 2. spáchat zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku dílem dokonaný v bodě 1., dílem nedokonaný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 v bodě 2. a zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku v bodě 3.,

neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je obžalovaný stíhán v bodě 1. až 2. a v bodě 3.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se odkazují Pavel [redacted] bytem [redacted] a Zdeněk Kremer, [redacted] bytem Brno, [redacted] s nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Krajské státní zastupitelství v Brně podalo na obžalovaného obžalobu vedenou pod sp. zn. uvedeného státního zastupitelství 3 KZV 41/2010.

Podle bodu 1) obžaloby obžalovaný v přesně nezjištěné době koncem měsíce listopadu 2007 v Brně, v úmyslu obohatit se, převzal od Zdeňka Kremera za účelem prodeje figurální obraz „Malířka“, olej, plátno, signován Emil Filla 33 v hodnotě 2.500.000 Kč s tím, že za prodej obrazu mu vyplatí částku 1.100.000 Kč a přesto, že obraz koncem roku 2007 prodal za částku 1.100.000 Kč Romanu Kalinovi, peníze Zdeňku Kremerovi nepředal, nýbrž v průběhu měsíce února a března 2008 mu vyplácel jako zálohy menší peněžní částky, aby tak získal důvěru Zdeňka Kremera, který mu předal za účelem prodeje další závěsný obraz „Zátiší se slanečky“, olej, signován Emil Filla, v hodnotě 1.500.000 Kč s tím, že za prodej obrazu vyplatí Zdeňku Kremerovi částku 1.650.000 Kč a protože pokračoval s vyplácením záloh, předal mu Zdeněk Kremer za účelem prodeje v měsíci květnu 2008 závěsný obraz „Portrét šlechtice“, olej, plátno, signován I. S. Repin 1893 v hodnotě 2.000.000 Kč s tím, že obraz výhodně prodá a Zdeňku Kremerovi vyplatí částku 4.500.000 Kč, což nedodržel, vyjma záloh ve výši asi 630.000 Kč za první dva obrazy signované Emil Filla, jiné peníze nepředal a přes urgence

Zdeňka Kremera mu ani obrazy nevrátil a koncem roku 2008 přestal s poškozeným komunikovat, čímž tak Zdeňku Kremerovi způsobil škodu ve výši nejméně 6.000.000 Kč; Podle bodu 2) obžaloby obžalovaný v přesně nezjištěné době koncem roku 2008 v Brně, v úmyslu obohatit se, požadoval od Romana Kaliny zapůjčení 4.000.000 Kč na koupi originálu obrazu malíře Emila Filly, z roku 1913 s názvem „Karafa a sklenička“ s tím, že má zájemce, který obratem koupí obraz za částku 6.000.000 Kč a sliboval Romanu Kalinovi z prodeje obrazu provizi, avšak Roman Kalina mu peníze nepůjčil, neboť věděl, že originál tohoto obrazu je umístěn v Národní galerii v Praze.

Ve shora uvedených dvou bodech měl obžalovaný jednak sebe obohatit tím, že někoho uvedl v omyl a způsobil tímto činem škodu velkého rozsahu, jednak se dopustit jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby sebe obohatil tím, že někoho uvedl v omyl a způsobil tak škodu velkého rozsahu a jehož se měl dopustit v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo.

Podle bodu 3) obžaloby obžalovaný dne 1.6.2009 v Brně v bytě PhDr. Jiřího Hlušičky v Brně, [redacted] v úmyslu obohatit se, prodal Pavlu [redacted] jako pravý obraz malíře Emila Filly z roku 1928 s názvem „Zátiší s mrtvým ptákem“ za částku 1.800.000 Kč, ač věděl, že se jedná o falzum, které převzal od Jiřího Rybáře v jeho bydlišti v Brně, [redacted], s tím, že si jej doma pověsí jako reprodukcii, čímž tak Pavlu [redacted] způsobil škodu ve výši 1.800.000 Kč.

V bodě 3) podle podané obžaloby obžalovaný sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil takovým činem značnou škodu.

Obžalovaný podle obžaloby spáchal v bodě 1) až 2) dílem dokonáný a dílem nedokonáný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku, v bodě 2) ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a v bodě 3) zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku.

Obžalovaný uvedl na svoji obhajobu, že se nedopustil trestné činnosti, která je mu kladena za vinu.

Se Zdeňkem Kremerem se dohodl na prodeji obrazů Malířka a Zátiší se slanečky, na částce za prodej obrazů, které prodal Romanu Kalinovi a peníze předal Zdeňku Kremerovi. Obraz Portrét šlechtice malíře Repina od Zdeňka Kremera nepřevzal. Od Romana Kaliny nepožadoval půjčení 4 mil. Kč na koupi originálu obrazu od Emila Filly Karafa a sklenička. Od Jiřího Rybáře nepřebíral vědomě falzifikát obrazu, ale originál Zátiší s mrtvým ptákem, který byl prodáván Pavlu [redacted] prodej doporučil odborník na Fillovo dílo PhDr. Hlušička, který dostal jednak provizi za prodej obrazu, jednak peníze za zpracování odborného posouzení obrazu, Jiří Rybář dostal z prodeje obrazu peníze.

V rámci dokazování soud vycházel z důkazních prostředků, z nichž vplynuly důkazy, které byly u hlavního líčení provedeny a které byly procesně bezvadné.

Soud dospěl k závěru, že je věc v nezbytném rozsahu pro rozhodnutí objasněna.

Zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností vyžaduje, aby soud opřel rozhodnutí o vině o jednoznačně zjištěná a bezpečně prokázaná fakta, nikoli o pouhou pravděpodobnost. Nutno poukázat na to, že tam, kde nelze bezpečně určit, která z variant skutkového řešení odpovídá skutečnosti, musí soud zvolit tu, která je pro obžalovaného nejvýhodnější. Je třeba připomenout, že základním předpokladem trestní odpovědnosti je bezpečné zjištění příčinného působení jednání obžalovaného na trestním zákonem chráněné společenské vztahy a toho, zda toto jednání nese všechny znaky zavinění. Je třeba také respektovat to, že není-li naprosto ucelený řetěz důkazů jak přímých, tak nepřímých pro bezpečný závěr, že se stal skutek, který je předmětem trestného stíhání, musí soud obžalovaného zprostit obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu.

Soud na základě výsledků provedeného dokazování nemohl spolehlivě (bez rozumných a důvodných pochybností) uzavřít, že se vůbec stal skutek uvedený v žalobním návrhu, který je předmětem rozhodování v hlavním líčení, tedy, že se neuskutečnilo to, co se v popisu skutku uvádí. Obžalovaného je možno zprostit obžaloby jak v případě, že se prokáže, že se skutek nestal, tak i v případě, jestliže po úplném a správně provedeném dokazování a po všestranném zhodnocení všech důkazů zůstanou důvodné pochybnosti o tom, zda se skutek opravdu stal, nevyžaduje se prokázání, že se skutek nestal. Aby bylo možno zprostit obžalovaného obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu (neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán), není nutné, aby se nestalo vůbec nic z toho, co uvádí žalobní návrh v popisu skutku. Postačí, že se nestalo to, co tvoří podstatu skutku, při respektování zásad pro hodnocení totožnosti skutku.

Adekvátní pro zproštění obžalovaného obžaloby je ustanovení § 226 písm. a) trestního řádu, protože jsou důvodné pochybnosti o tom, zda se skutek opravdu stal, v některých případech jsou určité části skutku prokázány, ale není prokázáno bez pochybností to, co tvoří jeho podstatu, a to obohacení obžalovaného uvedením jiného v omyl a způsobení škody velkého rozsahu či škody značné.

K bodu 1) obžaloby.

Svědék Zdeněk Kremer uvedl, že byl obžalovaným podveden, protože mu nevrátil obrazy ani celou částku peněz, na které se s obžalovaným domluvil za prodej obrazů.

Pokud jde o bod 1) obžaloby, vystupuje zde do popředí tvrzení proti tvrzení, a to obžalovaného a svědka Kremera.

Obžalovaný uvedl, že obrazy Malířka a Zátíší, na kterém jsou vyobrazeny ryby, láhev, sklenice (od malíře Emila Filly), prodal Romanu Kalinovi a peníze z prodeje předal Zdeňku Kremerovi. Zdeněk Kremer uvádí, že neobdržel celou dohodnutou částku, ale v menších částkách 630.000 Kč. Z toho nechal určitou částku majiteli obrazů Otto Obořilovi. Nebyl sice dohodnut s obžalovaným na přesném termínu prodeje, ale celou částku nedostal a také nedostal zpět obrazy.

Svědék Otto Obořil, jak plyne z dokazování, byl majitel obrazů. Udivující je, že je koupil spolu se secesním zařízením bytu za pouhých 250.000 Kč (v porovnání s hodnotou obrazů Emila Filly, které jsou stanoveny znaleckým posudkem znalce ing. arch. Boleslava Písaříka, soudního znalce mimo jiné v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace věci movité – starožitnosti, sochy, obrazy, stavební památky, jejich součásti a příslušenství). Řekl, že se domluvil se Zdeňkem Kremerem na prodeji obrazu „Malířka“ za 1.100.000 Kč a „Zátíší se slanečky“ za 1.500.000 Kč. Zdeněk Kremer dostal provizi 280.000 Kč, byli domluveni, že za první obraz bude provize zhruba 100.000 Kč a za druhý kolem 200.000 Kč. Zdeněk Kremer mu dal 630.000 Kč, z toho si nechal Otto Obořil 350.000 Kč, tudíž 280.000 Kč bylo pro Zdeňka Kremera. Otto Obořil předával obrazy k prodeji Zdeňku Kremerovi, nebyl ve spojení s obžalovaným. V současné době není nijak domluven se Zdeňkem Kremerem na zaplacení zbylých částek, nedokáže specifikovat, kdo mu vlastně dluží peníze, u policie uvedl, že předával obrazy Zdeňku Kremerovi, tudíž on mu dluží peníze, nedokáže se vyjádřit k tomu, zda by požadoval peníze po obžalovaném nebo po Zdeňku Kremerovi. V přípravném řízení uvedl, že požaduje náhradu škody za obrazy, pokud nebudou vráceny, ale neví, v jaké výši chce nahradit škodu, souhlasí s hodnotou určenou znalcem. Nějakou dobu po předání druhého obrazu se dozvěděl, že Zdeněk Kremer nemůže najít obžalovaného, že to vypadá s prodejem obrazů špatně. Svědek Obořil v přípravném řízení uvedl, že si Zdeněk Kremer nahrál schůzku s obžalovaným, snad na podzim 2008, utkvěla mu v mysli věta, když se ptal Zdeněk Kremer - co má teď říci majitelům - věta od obžalovaného: „Ty máš s nima nějaký problémy, nepotřebuješ s nima pomoc?“

Nutno uvést, že v přepisu hlasových nahrávek předaných Zdeňkem Kremerem se taková věta nevyskytuje (č. l. 134-135 spisu).

Z přepisu nahrávky, která se stala součástí důkazních prostředků, protože byla stranám předložena u hlavního líčení podle § 213 odst. 1 trestního řádu, je patrna škála možností vztahů obžalovaného a Zdeňka Kremera.

Soud zvažoval věrohodnost svědka Kremera a nemohl dospět k závěru, vzhledem také k dalším důkazním prostředkům a z nich plynoucím důkazům, že jde o takového svědka, kterému by bylo možno jednoznačně uvěřit, že předal obžalovanému obrazy s tím, že jde o originály, když podle obžaloby originalita díla zde nehraje roli, domluvili se na ceně, že obrazy bude prodávat obžalovaný za určité peníze, které svědkovi Kremerovi předá, peníze v celé dohodnuté částce nepředal a obrazy nevrátil.

Písemné potvrzení o předání obrazů Malířka a Zátíší se slanečky Zdeňkem Kremerem obžalovanému není, obžalovaný tvrdí, že obrazy převzal, Zdeněk Kremer tvrdí, že obrazy předal. Lze vyjít z výpovědi obžalovaného, že mu byly předány obrazy. Neexistují písemné materiály dokumentující předání záloh Zdeňku Kremerovi obžalovaným, ani svědecky není potvrzeno, že by předal obžalovaný Zdeňku Kremerovi peníze jako zálohy. Zdeněk Kremer potvrzuje, že dostal peníze jako zálohy. Obžalovaný tvrdí, že dostal Zdeněk Kremer částku za obrazy, která byla mezi nimi dohodnuta. Neexistuje důkaz, který by potvrzoval předání peněz, a to jak záloh, tak celé částky, jak uvádí obžalovaný, Zdeňku Kremerovi a vyjít pouze z tvrzení Zdeňka Kremera, které není jinak podloženo, nelze. Je zde tvrzení proti tvrzení. Tvrzení svědka Kremera není o nic průkaznější než obžalovaného. Ve prospěch obžalovaného svědčí výpověď Romana Kaliny, že koupil obraz Malířka a předal peníze obžalovanému, tudíž by bylo možno usoudit, že peníze pak přešly do dispozice Zdeňka Kremera. Stejně tak nevyloučil svědek Kalina, že koupil obraz Zátíší s rybami, tudíž peníze předal obžalovanému, který je mohl předat Zdeňku Kremerovi. Svědek Kalina má doklady svědčící o prodeji obrazu Malířka Stanislavu Makovcovi, Stanislav Makovec zaplatil 2.700.000 Kč, po částkách, k prodeji došlo začátkem roku 2008. Svědek Stanislav Makovec potvrzuje, že koupil obraz „Malířka“ od autora Emila Filly od Romana Kaliny za 2.700.000 Kč.

Obžalovaný měl odborný posudek na obraz Malířka od svědka PhDr. Hlušičky, když obraz prodával Romanu Kalinovi, prodával obraz za částku, kterou dohodl se Zdeňkem Kremerem – 1.100.000 Kč.

Svědka PhDr. Ivo Helán potvrdil, že se kvůli Ottu Obořilovi obrátil na PhDr. Hlušičku s obrazem „Malířka“, aby se k němu vyjádřil, protože je odborníkem na dílo Emila Filly, Otto Obořil chtěl obraz prodat.

Svědka PhDr. Hlušička potvrdil, že zpracoval odborný posudek na obraz „Malířka“.

Svědka Roman Kalina u hlavního líčení uvedl, když vypovídal v přípravném řízení, že nevěděl podle předložené fotografie, zda koupil Zátíší se slanečky, to byl dotaz vyslyšajícího, potvrdil, že měl obchodní vztah s obžalovaným ohledně obrazu Zátíší s rybami a pohárem. Podle PhDr. Hlušičky a Dorothey Pechové se jednalo o obraz Emila Filly. Od obžalovaného koupil obraz za 1.100.000 Kč. Svědkyně Dorothea Pechová potvrdila, že dostala od Romana Kaliny ke zkoumání malbu se signaturou Emil Filla, na obrazu byly zobrazeny ryby, ve vzorcích barev nebyly prokázány pigmenty ani pojídlo pocházející ze současné doby.

Toto spíše potvrzuje verzi obžalovaného, že obraz Zátíší, kde byly ryby a pohár, byl obraz od Zdeňka Kremera, který prodal Romanu Kalinovi, dostal za něj peníze, tudíž je zde varianta, že peníze dal Zdeňku Kremerovi.

Svědka Kremer uvedl, že z částky 630.000 Kč si nechal 250.000 Kč, ale Otto Obořil uvádí částku 280.000 Kč. Svědek Kremer řekl, že se ho obžalovaný neptal, koho jsou obrazy, zda je Zdeněk Kremer pouze zprostředkovatel. Zdeněk Kremer uvedl, že si nahrával rozhovor s obžalovaným. Neřekl, kdo první navrhl prodej obrazů, uvedl, že slovo dalo slovo.

Je patrné z listin i z toho, co řekl Zdeněk Kremer, že uvedený svědek měl dluhy, půjčil si peníze, zastavil byt. 6. 6. 2008 byla sepsána smlouva o zřízení zástavního práva k nemovitosti, ze které plyne, že ing. Lukšík půjčil Zdeňku Kremerovi 2 mil. Kč, Zdeněk Kremer poskytl zástavnímu věřiteli zajištění pohledávky, a to zřízením zástavního práva k nemovitosti ve vlastnictví zástavního dlužníka. Ve smlouvě se uvádí, že půjčka bude vrácena spolu s úroky v dohodnuté lhůtě. 25. 3. 2009. Podací razítko 6. 4. 2009 je uvedeno na písemnosti, kterou navrhuje zástavní věřitel vzdání se zástavního práva Katastrálnímu úřadu pro Jihomoravský kraj.

Svědek Kremer uvedl, že koupil za 20.000 Kč na burze v Buštěhradě obraz od Repina Portrét šlechtice, řekl, že to sami prý nevěděli na burze a také on to nevěděl. Obraz koupil jakoby od neznámého autora, u hlavního líčení řekl, že ho koupil před sedmi osmi lety.

Svědek Roman Kalina uvádí v přípravném řízení, že v době 2007 a 2008 měl od obžalovaného nabídku ke koupi 200 obrazů od různých autorů, na fotografii nabízel obraz od Repina, portrét nějakého muže, nepamatuje si, kolik chtěl za obraz, myslí, že šlo o eura, zájem neměl, v originálu obraz od obžalovaného neviděl.

Podivný způsob koupě obrazu na burze, pokud by se jednalo o originál díla Repina, potvrdila svědkyně PhDr. Kateřina Svobodová kurátorka sbírky obrazů 19. století Moravské galerie Brno, stejně tak potvrdila určitou zvláštnost schůzky s prezentovaným majitelem obrazu v kavárně na ulici Orlí v Brně. Účastnila se schůzky s kolegou z restaurátorského oddělení Moravské galerie Brno ak. mal. Igorem Fogašem. Podle ní mohl být předložen portrét odpovídající Repinovým studiím, maloval portrétní studie, uvedla na schůzce, že by to mohla být Repinova studie, ale nemohla učinit závazné prohlášení. „Portrét šlechtice“ je pomocný název, který se používá, pokud není známa totožnost modelu obrazu. Na schůzce bylo jednáno s vysokým mužem, který se choval jako majitel obrazu. Bylo neobvyklé, že se pracovníci Moravské galerie mají dívat na obraz ne v dobrých podmínkách, za nimi do adekvátních prostor žádná osoba nešla, přestože jí to bylo nabídnuto. Svědkyně by pochybovala, aby Repinovo dílo bylo nabízeno na burze starožitného umění v Buštěhradě, i když možné je všechno, ale přece jen, ledaže by byl obraz tajně přivezen z Ruska, těžko by s ním pak někdo šel na oficiální trh. Pokud by obraz nebyl na oficiálním trhu, částka 20.000 Kč jí připadala nízká, pokud by od ní za obraz od Repina chtěl někdo 20.000 Kč, tak by na takový obchod nepřistoupila. Osobám na schůzce šlo zřejmě o to, aby bylo posouzeno, zda je obraz pravý. Svědkyně neurčila obžalovaného jako osobu, která by byla na schůzce. Pak se již nikdo neozval, pracovníci galerie aktivní nebyli, protože o obraz se zajímala druhá strana.

Podle svědka akademického malíře Igora Fogaše se na něho obrátil v roce 2008, protože Moravská galerie v Brně poskytovala veřejnosti konzultační služby, Zdeněk Kremer, a to tak, že mu bylo telefonováno ostrahou, že je v galerii muž, který by nabídl obraz, pokud budou schopni říct, zda jde o originál a zda je malba kvalitní, muž mu řekl, že by ho v první fázi zajímalo, když ho odkazoval na PhDr. Svobodovou, zda se jedná o autora Repina a zda je věc v dobrém stavu, zda by jí vůbec mohl galerii nabídnout. Muž chtěl, aby se sešli v kavárně na ulici Orlí, bylo tam šero. Obraz byl sekundárně upravován, o autenticitě by se dalo dosti diskutovat. Svědek uvedl, že muž byl požádán o doklady k obrazu, o možnost prozkoumat obraz seriózními metodami, pak by mohlo dojít k nabídce nákupní komisi. Ke druhé schůzce nedošlo, obraz nebyl předložen, stejně tak doklady. Svědek obraz vyfotil bez použití blesku. Svědek uvedl, že v telefonu s ním hovořící muž se představil jako Kremer, usuzuje, že pak také s ním jednal. Svědek Fogaš spíše tipoval, že obžalovaný na schůzce ohledně obrazu nebyl. Nebyl jasný původ obrazu, nemělo smysl hovořit o jeho ceně. Podle svědka Fogaše byly provedeny zásahy do obrazu. Svědek pochyboval o tom, že by takový obraz byl koupen na trhu v Buštěhradě a také si nemyslí, že by byl nabízen za 20.000 Kč či 30.000 Kč. Nelze říct na 100 %, že jde o originál. Určit autenticitu obrazu je obtížná záležitost, k níž musí být vytvořeny určité podmínky.

Výpověď svědka Romana Kaliny není natolik vypovídající o tom, že by mu byl obžalovaným nabízen obraz, který je prezentován jako Portrét šlechtice od autora Repina. Svědkové PhDr. Kateřina Svobodová a ak. mal. Igor Fogaš nepotvrzují, že by viděli či by jednali s obžalovaným o předmětné věci. Potvrzují podivný způsob opatření obrazu a neobvyklé zjišťování pravosti obrazu. Nepotvrzují, že by měli k dispozici od Zdeňka Kremera jím prezentovaný originál autora Repina Portrét šlechtice, jak je uvedeno ve skutkové části obžaloby, když navíc v ní je uvedeno – I. S. Repin, když má být správně I. J. Repin – jak je uvedeno v posudku znalce Písaříka.

Svědčyně Zdenka Kaščáková nepotvrzuje, že by předmětný obraz ukazoval v její kanceláři obžalovaný nějaké jiné osobě.

Svědčyně Květoslava Oborná také jasně neuvádí, že by obžalovaný v kanceláři ukazoval právě předmětný obraz někomu jinému.

V trestním spisu je založen posudek ak. mal. Zory Grohmanové, v němž se uvádí, že z technologického hlediska není námitka proti připsání obrazu I. J. Repinovi (v obžalobě je uvedeno I. S. Repin), posudek je z 12. 11. 2007, není v něm uvedeno, na žádost koho je zpracován. Ofocená písemnost nazvaná Revers je opatřena datem 5. 11. 2007, uvádí se v ní, že za účelem restaurátorské expertizy je převzato umělecké dílo – olej na plátně, 93 x 71 cm, autor Repin ?, název Portrét šlechtice, dobové určení 1893, předal Kremer, převzala Grohmanová.

Je patrné, že se Zdeněk Kremer ještě snažil zjistit více o předmětném obraze, zda se skutečně jedná o originál obrazu I. J. Repina, který by mohl být nazván Portrét šlechtice. Je otázkou proč. Další zjišťování, poněkud neobvyklým způsobem, jak je již uvedeno, je potvrzeno svědky PhDr. Kateřinou Svobodovou a akademickým malířem Igorem Fogašem. Z výpovědi svědkyň Zdenky Kaščákové a Květoslavy Oborné nelze dospět k závěru, že by jedna nebo druhá viděla uváděný obraz svědkem Kremerem – obraz, který posuzovala Zora Grohmanová.

Soud si kladl otázky, jaké jsou vlastně vztahy mezi obžalovaným a Zdeňkem Kremerem, který zná otce obžalovaného dlouhou dobu, který se také znal s obžalovaným. Z nahrávky (výše zmíněné) je patrna určitá nedůvěra ze strany obžalovaného vůči Zdeňku Kremerovi, když má pocit, že může být nahráván, což nakonec byl. Z nahrávky lze připustit určité vztahy předávání peněz a obrazů, ale ne to, o jaké konkrétní obrazy mělo jít, zda šlo o ty konkrétní, které jsou uvedeny v obžalobě (v nahrávce uváděné Emča, Erko, Efko – to nemusí být právě předmětné obrazy), jsou patrné dohady o pravosti obrazů, kupcích, měnách, vracení peněz, věcí, je možné připustit, že dluží peníze Zdeňk Kremer obžalovanému, možná, že je to i naopak, také Zdeněk Kremer uvádí, že dostal nějaké peníze. V žádném případě na základě takové nahrávky, která byla předložena Zdeňkem Kremerem, nelze učinit zásadní závěr o věrohodnosti svědka Kremera. Jednoznačná věrohodnost Zdeňka Kremera z dokazování nevyplývá. Jsou pochybnosti. O tom svědčí obsah nahrávky, který nepotvrzuje verzi Zdeňka Kremera, podivný způsob ověřování pravosti obrazu, jak o tom hovořili svědkové PhDr. Kateřina Svobodová a ak. mal. Igor Fogaš, podivný způsob koupení obrazu v Buštěhradě, jak o tom hovořili uvedení svědkové ak. mal. Igor Fogaš a PhDr. Kateřina Svobodová. Z výpovědi těchto svědků také nevyplývá, že by byl obžalovaný při zjišťování pravosti obrazu od autora Repina. Kdo je ve vztahu obžalovaný a Zdeněk Kremer případný podvodník a kdo případným podváděným, zda jsou případně podvodníci vůči sobě navzájem nebo ve vztahu k někomu jinému, zda případně podvádějí nebo jsou případně podváděni, kdo z nich a směrem ke komu, o co konkrétního jde, to určit nelze, taková nahrávka rozhodně verzi, kterou uvádí svědek Kremer, nepotvrzuje, ba naopak jsou z ní vyvoditelné různé závěry, možná by i mohly být spekulativní, ale jsou možné, za takového stavu nelze říct, že je to svědek Kremer,

který je uveden v omyl a na jeho úkor se obžalovaný obohacuje. Nelze vyloučit verzi přebírání peněz svědkem Kremerem za prodané obrazy, které mu dal obžalovaný a nepředávání peněz Otto Obořilovi. Tato možnost je přípustitelná, stejně tak jako jiné. Za takového stavu nelze vyhodnotit situaci tak, podle zásad trestního řízení, zejména v rámci řízení před soudem, že svědčí pouze v neprospěch obžalovaného. Jsou zde pochybnosti, nelze je odstranit, tudíž není prokázáno to podstatné - obžalovaným uvedení v omyl Zdeňka Kremera, obohacení se na úkor Zdeňka Kremera.

K bodu 2) obžaloby.

Svědék Roman Kalina v přípravném řízení uvádí, že se ho pokusil obžalovaný koncem roku 2008 podvést tak, že mu nabízel k prodeji za 4 mil. originál oválného obrazu od Emila Filly s kubistickým motivem z roku 1913, obraz neměl u sebe, ukázal ho na fotografii, sdělil, že má majitele obrazu v Masarykově čtvrti v Brně, chtěl, aby mu na koupi obrazu 4 mil. půjčil, že obraz ihned zajde koupit a má dalšího zájemce, který obraz koupí za 6 mil., za půjčení peněz sliboval provizi. Byl nervózní, bylo vidět, že mu o to jde. Svědek Kalina v přípravném řízení říká: „Já jsem obraz znal z publikací a věděl jsem, že je umístěn v Národní galerii v Praze, tudíž nemůže být u majitele v Masarykově čtvrti a vyhodil jsem ho. Od té doby s ním nespolupracuji.“

Roman Kalina uvádí ve výpovědi 20. 10. 2010, že předkládá policejnímu orgánu k provedení fotokopie obraz Karafa z monografie Vojtěcha Lahody, kde je obraz vyfocen s doprovodným textem, říká: „Toto je ten obraz, který mi obžalovaný nabízel, že ho může za 4 mil. koupit od někoho v Masarykově čtvrti.“

U hlavního líčení svědek Roman Kalina uvádí: „Obžalovaný přišel s tím, že v Masarykově čtvrti má rodinu, známého sběratele, nabízí obraz z roku 1913 od Emila Fily, familiérně ho nazýval kulaťák, říkal, že je schopen ten obraz koupit a ještě týž den prodat. Dlouho jsme se o tom bavili. Na základě toho jsem si pořídil novou publikaci od pana Lahody a zjistil jsem, že obraz je v Národní galerii v Praze.“

Svědék Kalina si myslí, že to bylo až po jím popisované události o obrazu s motivem motorky (není předmětem obžaloby). Svědek u hlavního líčení uvedl: „Mně to nepřišlo jako trestný čin, nevnímal jsem to tak, on mi učinil nabídku a já ji nepřijal. Až po čtyřech letech, kdy přišlo nějaké osočování a napadání, tak jsem usoudil, že to bude dobré říct.“

Svědkoví byla položena otázka, zda řekl obžalovanému, že je obraz v Národní galerii v Praze, na to odpověděl, že ano, dokonce mu to i ukázal.

Nelze nevidět to, že svědek Kalina v řízení před podáním obžaloby uváděl, tak si to lze alespoň vyložit ze způsobu protokolace policejním orgánem, že už v momentu, kdy o obrazu obžalovaný hovořil, věděl, protože obraz znal z publikací, že je umístěn v Národní galerii v Praze a nemůže být u majitele v Masarykově čtvrti, načež obžalovaného vyhodil.

U hlavního líčení svědek uvádí, že za ním přišel obžalovaný, mluvil o obrazu, že se o tom dlouho bavili, že si na základě toho pořídil novou publikaci od Lahody a zjistil, že je obraz v Národní galerii v Praze. Je otázkou, co vlastně svědek ví, o jakém obrazu vůbec hovořil obžalovaný, co to znamená, že se dlouho bavili, zda došlo k nějaké přetržce v hovoru, když na základě toho si měl svědek pořizovat publikaci. V řízení ještě před podáním obžaloby je protokolace taková, že vyvolává dojem, že o obrazu svědek už věděl, když se o něm obžalovaný zmínil, že už obraz znal z publikací dříve. Výpověď z přípravného řízení nese známky toho, že se svědek prezentuje jako znalý daného obrazu, přitom obraz viděl jen z fotografie, jak uváděl, poukazuje na to, že věděl, že je v galerii a vyhodil obžalovaného. V podstatě je chytřejší a nedá se oklamat. Obžalovaného vyhazuje. Není zcela jasné, co mu mělo být ukázáno, k pořízení fotokopie policejnímu orgánu svědek nechává fotokopii obrazu

Karafa z monografie Vojtěcha Lahody. U hlavního líčení v základu hovoří o tom, že si chtěl obžalovaný půjčit peníze na obraz, který však nemohl koupit, který byl v Národní galerii v Praze, ale okolnosti takového zjištění mohou být jiné, než jak je uvedeno dříve. Podstata z toho, co uvedl svědek Kalina v řízení před soudem, je ta, že obžalovaný učinil nabídku a on ji nepřijal, nepřišlo mu to jako trestný čin, nevnímal to tak. Proč o tom mluvil? Po čtyřech letech mělo dojít k nějakému osočování, napadání, tak usoudil, že to bude dobré říct. Naskytá se otázka, proč, zda je to skutečně tak, jak uvádí svědek Kalina, protože jeho tvrzení není nijak podpořeno. To, že ukazoval fotografii z monografie, ještě nepotvrzuje, že mu obžalovaný ukazoval obraz, který chtěl koupit jako originál a chtěl od něj peníze. Svědek Kalina si to mohl vymyslet. Pokud by si to nevymyslel, tak opět nelze učinit závěr o tom, že by se obžalovaný snažil ho podvést. Obžalovaný popírá snahu půjčit si peníze od Romana Kaliny na obraz, který je uveden v obžalobě. Nic jiného nestojí proti jeho tvrzení než to, co uvádí svědek Kalina, který v tom ani nevidí nic nezákonného, jak to u hlavního líčení uvedl. Obžalovaný trestnou činnost vůči svědku Kalinovi popírá, svědek Kalina ji v jeho jednání nevidí, ale i kdyby chtěl obžalovaný půjčit peníze na koupi obrazu od nějaké jiné osoby, tak obžalovaný mohl být utvrzován onou prodávající osobou, že koupí originál obrazu, obžalovaný nemusel mít takovou znalost, že je v Národní galerii v Praze. Z důkazní situace nevyplývá takový závěr, že by si obžalovaný hodlal půjčit peníze od Romana Kaliny na koupi obrazu, který jako originál koupit nemohl, že by Romana Kalinu uvedl v omyl, převzal od něj peníze a peníze mu nevrátil. Že by mu je vrátit nemohl, když by obchodoval s falešným obrazem. Není prokázáno to podstatné, co by mělo tvořit skutkovou podstatu trestného činu, pro který byla podána obžaloba.

K bodu 3) obžaloby.

Svědka Jiří Rybář uvádí, že předal obžalovanému falzifikát obrazu Emila Filly, v přípravném řízení se hovoří o Zátiší s mrtvým ptákem, tak je i obraz uveden v písemně podané obžalobě. Nutno uvést, že v katalogu nazvaném Aukce výtvarných děl starého a nového umění, Mistrovská díla 19. a 20. století, 30. 1. 2000 ve 14.00 h – strana 24, položka 62 je uvedeno Zátiší s ptákem.

Katalog se týká společnosti 1. Art Consulting Brno CZ, s.r.o., kterou Jiří Rybář vlastní a také je společníkem. V katalogu je uvedeno u obrazu Filla Emil, Zátiší s ptákem, 1928, olej, plátno, 63 x 77,5 cm, sign. LN Emil Filla 28, odborná expertiza. Na obrazu je mísa s ovocem, je v ní hroznové víno, loutna, pták – ležící. Částka 500.000 Kč je uvedena u fotografie v katalogu. Svědek Jiří Rybář uvádí, že dal obžalovanému obraz a výslovně mu řekl, že jde o falzifikát, také mu k tomu dal odborné vyjádření Národní galerie v Praze, které bylo zastrčeno zezadu k obrazu. Vyjádření bylo od Václava Dobrého, který obraz vydražil. Václavu Dobrému, poté co přišel a řekl, že je obraz falzifikát, vrátil peníze, měl od něj vyjádření Národní galerie v Praze. Než byl obraz, když byl získán od Vladimíra Hrušky, zařazen do aukce, nechal obraz Jiří Rybář zkontrolovat PhDr. Hlušičkou, který potvrdil, že jde o originální dílo Emila Filly. Svědkyně ing. Hana Rybářová uvedla, že za jejím manželem chodil obžalovaný. Potvrdila, že Jiřimu Rybářovi vrátil obraz Václav Dobrý – Zátiší s mrtvým ptákem, obraz byl v depozitáři v domě na adrese Brno, [REDAKCE]. Viděla, jak obžalovaný odnáší obraz, o kterém věděla, že je falešný, rozčililo jí to, manželovi to vytkla, ujistil ji před obžalovaným, že s obrazem obžalovaný nic neudělá, že mu to obžalovaný slíbil.

Svědčce Dagmar Rybářová, bývalá manželka Jiřího Rybáře, uvedla, že z hovoru s Jiřím Rybářem vyplynulo, že má falešný obraz, neví už, zda obraz viděla. Z legrace řekla, že si obraz pověsí na chodbu.

Svědčce Barbora Čambalová, pracovnice společnosti Jiřího Rybáře, uvedla, že zná obžalovaného a Ondreje Křištofa. Oba chodili za Jiřím Rybářem do galerie. Potvrdila, že v galerii byl vrácený obraz, který byl falešný, mělo jít o dílo Emila Filly, Jiří Rybář za obraz vrátil peníze. Když se někdo na obraz ptal, Jiří Rybář uváděl, že jde o falešný obraz. Pamatuje si, že ing. Rybářová křičela na manžela, vydedukovala si z toho, že si nepřeje, aby do domu chodil obžalovaný, zda i Ondrej Křištof, to si není jista. Není si jista, zda v momentu křiku viděla v domě na ulici [redacted] obžalovaného nebo Ondreje Křištofa. Jiří Rybář řekl, že dal obraz obžalovanému, řekl to s největší pravděpodobností až v době, když byl nařknut z toho, že obchoduje s falešnými obrazy. Neví, kdy měl dát obraz obžalovanému. Není si jista, že by viděla obžalovaného odnášet předmětný obraz. Svědkyně nepotvrdila, že by slyšela Jiřího Rybáře, jak říká obžalovanému, že mu dává falešný obraz.

Svědce Ondřej Krchňák uvedl, že si nevzpomíná, že by viděl na ulici [redacted] obžalovaného, nevzpomíná si, že by tam viděl Ondreje Křištofa, není mu nic známo o tom, že by na uvedené adrese obžalovaný přebíral obraz. Nebyl u toho, když měl říkat Jiří Rybář obžalovanému, že mu dává falešný obraz. Nevzpomíná si, že by byl u křiku ing. Rybářové na Jiřího Rybáře. Svědek nepotvrdil, že by slyšel, jak Jiří Rybář říká obžalovanému, že mu dává falešný obraz.

Svědčce ing. Taťána Hubrová potvrdila, že viděla v domě na ulici [redacted] v Brně obraz, který byl mezi ostatními předměty v depozitáři, když jí bylo řečeno, že je vše na prodej, zaujalo jí na obraze hroznové víno, když přistoupila k obrazu, byl na něm podpis Filla. Hrozen si malovala na kousek papíru. Na obraze byla také loutna. Hledala motivy na výzdobu krojů, kterou se zabývá.

Svědce Ondrej Křištof u hlavního líčení uvedl, že zná obžalovaného a Jiřího Rybáře. Viděl obraz Zátíší s mrtvým ptákem v domě na ulici [redacted], že se jedná o obraz falešný, se dozvěděl v souvislosti s šetřeným případem, dříve to nevěděl. Pokud je jeho výpověď protokolována tak, výpověď u policie, že mu nechtěl Jiří Rybář půjčit obraz, protože je to falzum, tak se k tomu nyní konkrétně vyjádřit už nemůže, tehdy u policie subjektivně cítil určitý psychický tlak, byl ve stresu, vrátil se z výkonu trestu. Obžalovaný mohl i nemusel slyšet, co Jiří Rybář říká, když byl v domě on a obžalovaný. Manželka Jiřího Rybáře křičela, vnímal to tak, že se jí nelíbilo, že do domu někdo chodí. Neviděl obžalovaného cokoli z domu odnášet. Svědek Křištof uvedl, že odešel dřív. Svědek nepotvrdil, že by mu bylo před obžalovaným, tak aby to obžalovaný slyšel, sdělováno, že má Jiří Rybář v depozitu falešný obraz, na kterém je namalován pták.

Nikdo ze shora uvedených svědků (Barbora Čambalová, Ondřej Krchňák, Ondrej Křištof) nepotvrdil, že by slyšel říkat Jiřího Rybáře obžalovanému, že mu dává falzifikát obrazu Emila Filly Zátíší s ptákem nebo Zátíší s mrtvým ptákem. Pouze svědkyně ing. Rybářová uvádí, že viděla obžalovaného odnášet obraz, o němž věděla, že je falešný, měla křiknout, že doufá, že s tím falešným obrazem nic obžalovaný neudělá, načež ji Jiří Rybář ujistil, že určitě ne, že mu to slíbil. Podle svědkyně bylo jasné, že se mluví o falešném obrazu. Svědkyně uvedla, že slyšela na vlastní uši, jak říkal její manžel obžalovanému a Ondreji Křištofovi, že jde o falešný obraz, přitom ale také uvedla, že o tom zřejmě všichni tři mluvili, když nebyla v jejich přítomnosti, potkala je, když scházela ze schodů. Svědkyně nemůže potvrdit, co bylo řečeno v její nepřítomnosti. Něco jiného je slyšet, jak případně upozorňuje Jiří Rybář obžalovaného na to, že je obraz falešný a něco jiného je prohlásit, že svědkyně doufá, že s falešným obrazem obžalovaný nic neudělá.

Slova svědkyně ing. Rybářové nepotvrzují svědkové Barbora Čambalová, Ondřej Krchňák, Ondřej Křišťof.

Svědék Cyril Janulík uvedl, že mu řekl obžalovaný, že mu nabízí Jiří Rybář obraz podepsaný malířem Fillou. K domu na ulici [redacted] ho vezl. Obžalovaný obraz přinesl. U domu viděl jen obžalovaného a Jiřího Rybáře. Obžalovaný ukazoval obraz Jiřině Novákové, která s nimi byla, divila se, že k obrazu není vystaven doklad. Viděl obžalovaného s Jiřím Rybářem v kavárně e-Finance na rohu ulic Vachova a Dvořákova v Brně, kde předával obžalovaný Jiřímu Rybářovi peníze z prodeje obrazu Pavlu [redacted]. Uvedeného kupce sehnal PhDr. Hlušička.

Svědkyně Jiřina Nováková potvrdila, že byla s Cyrilem Janulíkem a obžalovaným na ulici Lerchova v Brně, obžalovaný tam jel pro obraz, který měl prodávat. Viděla obžalovaného a muže před domem na ulici Lerchova. Obžalovaný přišel s obrazem, podívala se na něj, bylo jí divné, že k obrazu není doklad, protože je účetní a o účetních se ví, že pracují s doklady. Obžalovaný říkal, že obraz už byl jednou prodán v aukci, na obraz musí být posudek, Jiří Rybář mu měl říct, že už jeden byl a ztratil se. Ví od obžalovaného, že byla sepsána o koupi obrazu smlouva. Bylo jí divné, že obžalovaný nemá doklad o předání peněz Jiřímu Rybářovi. Pokud nebyly sepsány doklady, bylo jí řečeno, že vztahy mezi obžalovaným a Jiřím Rybářem jsou nadstandardní, že je to věc důvěry. Pokud doprovázel Cyril Janulík obžalovaného, tak to bylo proto, protože obžalovaný má slabý zrak.

Svědék Cyril Janulík potvrdil, že obžalovaný dostal od Jiřího Rybáře obraz k prodeji, vezl obžalovaného k PhDr. Hlušičkovi, aby na obraz udělal posudek, podle něj byl obraz v pořádku. PhDr. Hlušička sehnal kupce Pavla [redacted]. PhDr. Hlušička sepisoval smlouvu o prodeji obrazu. Kupující předal obžalovanému 1.800.000 Kč, z toho obdržel PhDr. Hlušička 50.000 Kč. Z částky zbylé si nechal obžalovaný 150.000 Kč, zbytek předával Jiřímu Rybářovi v kavárně e-Finance.

Svědék Pavel [redacted] potvrdil, že byl ujištěn PhDr. Hlušičkou, že obraz, který prodával obžalovaný, je dílem Emila Filly, později se však dozvěděl od Zory Grohmanové, že už byla udělána expertiza na obraz s tím, že je to padělek, dostal kontakt na Václava Dobrého, o kterém ví, že obraz vydražil u Jiřího Rybáře, pak zjistil, že jde o padělek, Václav Dobrý dostal od Jiřího Rybáře peníze zpět. Svědek potvrdil, že si ověřoval v katalogu, že byl obraz u Jiřího Rybáře vydražen. Nejdůležitější pro něho byl názor PhDr. Hlušičky. Za obraz zaplatil 1.800.000 Kč.

Svědék Václav Dobrý potvrdil, že vydražil obraz Zátíší s mrtvým ptákem ve společnosti Jiřího Rybáře v roce 2000 na aukci v Praze, s obrazem mu byla předána expertiza o pravosti obrazu od PhDr. Hlušičky, kromě obrazu Zátíší s mrtvým ptákem šlo také o obraz Jana Kotíka Skoro figura, který vydražil 8. 10. 2000. V roce 2008 chtěl obrazy prodat. Zjistil, že obraz Skoro figura není pravý, u obrazu Zátíší s ptákem nechal vypracovat expertizu. Když o falešných obrazech informoval Jiřího Rybáře, dostal zpět 100.000 Kč za obraz Skoro figura, pokud šlo o druhý obraz, situace byla složitější, ale i za něj dostal zpět peníze, svědek Rybář se mu svěřoval, že musel měsíc předtím vrátit peníze za jiný falešný obraz nějaké osobě. Svědek potvrdil, že se dozvěděl od Pavla [redacted], že koupil obraz, který vydražil, který byl falešný, měl ho koupit na doporučení PhDr. Hlušičky. Svědek Dobrý uvedl u hlavního líčení, že je objektivní, i když vydražil falešné obrazy, peníze dostal od Jiřího Rybáře zpět, proč by tedy měl být neobjektivní. Podle svědka Dobrého Jiří Rybář věděl, že obraz v aukci je falešný.

Podle názoru soudu mohl být PhDr. Hlušíčka zneužit a někdo mohl vyhotovit odborný posudek za něj, když PhDr. Hlušíčka neví, že posudek vypracoval, nelze vyloučit, že se Jiří Rybář snažil získat peníze zpět na úkor Pavla [redacted] využitím k tomu jiné osoby.

Svědék Vladimír Hruška, původní majitel obrazu Zátíší s ptákem, uvedl, že dal obraz do aukce, že za něj obdržel peníze, nedomníval se, že by šlo o falešný obraz.

Svědék PhDr. Hlušíčka potvrdil, že za ním byl obžalovaný, aby vypracoval posudek na obraz Zátíší s mrtvým ptákem, měl už k tomu prý napsat posudek dříve, dílo bylo prodáno v aukci v roce 2000. Na posudek si nepamatoval, předložený obraz z hlediska kunsthistorického považoval za dílo Emila Filly a obraz doporučil koupit Pavlu [redacted] kterému pomáhal s jeho sbírkou obrazů a měl zájem na tom, aby byla dobrá. Podle svědka PhDr. Hlušíčky se dílo dostalo na trh prostřednictvím Jiřího Rybáře už v roce 2000, když proběhla aukce. Setkal se s podvrhy svých posudků. Za posudek dostal 5.000 Kč, provizi 50.000 Kč. Nemohl být v telefonickém kontaktu s Václavem Dobrým, protože měnil telefonní číslo a Jiří Rybář je neznal, nebyl s ním už delší dobu v kontaktu. Svědek nechápe, jak mohl Jiří Rybář dát do oběhu falešný obraz., když mu byla známa expertiza Národní galerie v Praze. Nedoporučil by Pavlu [redacted] koupit falešný obraz. Svědek potvrdil, že mu řekl obžalovaný, že obraz je od Jiřího Rybáře.

Je zřejmé z provedeného dokazování, že proti sobě stojí tvrzení obžalovaného, který uvádí, že dostal od Jiřího Rybáře k prodeji obraz, o kterém mu nebylo řečeno, že je falešný, zatímco svědek Rybář tvrdí, že dal obžalovanému obraz a přitom mu řekl, že jde o falzifikát, obžalovaný si měl obraz pověsit u sebe doma. Tvrzení proti tvrzení zde bude stát stále. To, co uvádí obžalovaný, podporuje výpověď svědka Cyrila Janulíka a svědkyně Jiřiny Novákové a výpověď svědka Jiřího Rybáře, že předal obžalovanému falzifikát a jasně mu to řekl, by měla podpořit svědkyně ing. Rybářová. Svědkové Barbora Čambalová a Ondřej Krchňák nepotvrzují prezentované ujišťování Jiřím Rybářem obžalovaného o falzifikátu obrazu. Svědek Ondřej Křištoj nic zásadního u hlavního líčení nepotvrdil, nelze z jeho výpovědi dospět k závěru, že by před ním výslovně sdělil Jiří Rybář obžalovanému, že mu předává falzifikát. Rozpory v tvrzeních jsou neodstranitelné. Je tedy v takovém případě nutno postupovat podle zásady trestního řízení v pochybnostech ve prospěch obžalovaného.

K věci obchodování s předmětným obrazem – Zátíší s ptákem – mohou vyvstávat různé varianty vztahů. Obžalovaný je případně domluven s Jiřím Rybářem na tom, že prodá falešný obraz a každý bude mít z prodeje svůj podíl, využijí k tomu PhDr. Hlušíčku, u kterého je předpoklad, že potvrdí originalitu díla. Další varianta – obžalovaný byl ujišťován Jiřím Rybářem že mu dává pravý obraz s tím, aby ho prodal, využije k tomu PhDr. Hlušíčku, který má na obraz kupce, z peněz za obraz má svůj podíl obžalovaný a Jiří Rybář. Nelze vyloučit, že si Jiří Rybář předem připravoval podmínky tvrzením před některými lidmi, jak byli obecně uvedeni svědkyně ing. Rybářovou, že má falzifikát obrazu, tudíž on by ho přece nemohl uvádět do oběhu, přitom však měl úmysl zcela opačný. Je otázkou, na kterou nelze z provedeného dokazování získat jednoznačnou odpověď, zda by obžalovaný, pokud by mu bylo známo, že má falešný obraz, riskoval návštěvu u PhDr. Hlušíčky, který byl odborníkem na dílo Emila Filly a chtěl po něm vypracování posudku na předmětný obraz, přitom se odvolával na Jiřího Rybáře. Jak by mohl mít obžalovaný jistotu, že bude vypracován posudek, který potvrdí originalitu uvedeného obrazu, mohl by si jistotu vytvářet tvrzením PhDr. Hlušíčkovi, že už jednou zpracoval na obraz posudek? O již zpracované expertize z roku 2000 mohl obžalovaný vědět od Jiřího Rybáře, svědek Jiří Rybář uvedl, že obraz konzultoval s PhDr. Hlušíčkou a v aukčním katalogu je odkaz na odbornou expertizu. Pokud by Jiří Rybář dával obžalovanému obraz jen proto, aby si ho někde pověsil, neobchodoval s ním a říkal mu,

že obraz je falešný, proč by mu říkal, že na obraz byla zpracována odborná expertiza PhDr. Hlušičkou a proč by mu dával obraz i s odborným vyjádřením Národní galerie v Praze? Nelze v tomto konkrétním případě dospět k jednoznačnému závěru, zda využil Jiří Rybář obžalovaného k tomu, aby prodal falešný obraz, obžalovanému neřekl, že je falešný, nelze dospět k jednoznačnému závěru, že se Jiří Rybář domluvil s obžalovaným na prodeji falešného obrazu, nelze dospět k jednoznačnému závěru, že obžalovaný věděl o falešném obrazu a sám se snažil ho prodat a využil k tomu PhDr. Hlušičku, stejně tak nelze dospět k jednoznačnému závěru o tom, zda byl případně vědomě PhDr. Hlušička do věci zapojen případně Jiřím Rybářem, případně obžalovaným. Nelze tedy jednoznačně dospět k závěru, že obžalovaný vědomě podvedl Pavla [REDAKCE] uvedl ho v omyl a na jeho úkor se obohatil.

Z provedeného dokazování je také zřejmé, že Jiří Rybář měl k dispozici falešné obrazy, u některých nelze vyloučit, že je předal obžalovanému, který o tom, že jsou falešné nevěděl, nelze vyloučit i to, že Jiří Rybář nevěděl, že jsou falešné, i zde je více variant, mohl to vědět, nemusel, chtěl s nimi obchodovat prostřednictvím jiné osoby, aniž by věděla o falešných obrazech nebo se s ní domluvil nebo osoba sama s nimi obchodovala jako s originálními a přitom věděla, že jsou falešné.

Například od malíře Jana Kotíka obraz Skoro figura, byl vydražena v aukci pořádané Jiřím Rybářem, po určité době bylo zjištěno, že nejde o originál obrazu, Jiří Rybář vrátil peníze Václavu Dobrému, obraz měl k dispozici obžalovaný, prodal ho svědkyni Pavle Vostalové, které potom sděluje, že jde o falešný obraz a domlouvá se s ní na vrácení peněz a obrazu, jak to svědkyně Vostalová u hlavního líčení potvrzuje.

Soudní znalec Mgr. ing. Ivo Binder se vyjádřil k obrazu se signaturou Zd. Sklenář, na kterém je vyobrazena sedící žena s odhalenými řadry (posudek č. 044/2011), uvedl, že obraz není dílem profesora Zdeňka Sklenáře a radí se k množícím se falzům jeho díla. Posudek je zpracován na žádost obžalovaného. Podle obžalovaného měl obraz za účelem prodeje od Jiřího Rybáře.

Shora uvedený soudní znalec se vyjádřil k obrazu (posudek č. 050/2011), jehož autorství má být připisováno Bohdanu Lacinovi, na kterém je hlavním motivem zátiší s kyticí, obraz není podle znalce dílem profesora Bohdana Laciny. Podle obžalovaného měl obraz za účelem prodeje od Jiřího Rybáře.

Mgr. ing. Ivo Binder uvedl, že obraz, který měl být od autora Zdeňka Sklenáře, shora uvedený, viděl už dříve, než mu obraz předložil obžalovaný ke zpracování posudku, v souvislosti s přípravou výstavy Zdeňka Sklenáře byl nabídnut Galerii hlavního města v Praze rakouským sběratelem z Vídně panem Rotterem, kterému už tehdy řekl, že obraz není dílem Zdeňka Sklenáře. Obraz měl být, myslí si, od společnosti 1. Art Consulting Brno CZ, s.r.o. Kontakt na uvedeného sběratele nemá.

Prof. PhDr. Tomáš Vlček, CSc. potvrdil, že se vyjádřil k obrazu údajně od Emila Filly Zátiší s lulkou a pohárem tak, že se patrně jedná o podvrh, doporučil zpracovat řádnou expertizu. Také tento obraz měl být předán obžalovanému Jiřím Rybářem. Písemné potvrzení ze dne 12. března 2010 se má týkat vrácení obrazu obžalovaným Jiřím Rybářovi, obžalovaný ho měl mít za účelem prodeje, ke kterému nedošlo, obraz měl mít od 27. listopadu 2009. 30. listopadu 1999 měl být zpracován odborný posudek PhDr. Jiřím Hlušičkou, podle kterého je obraz kabinetní ukázkou malířského mistrovství Emila Filly. Slyšel o sběrateli českého umění z Vídně panu Rotterovi.

Různé varianty dění ohledně předmětného obrazu – Zátiší s ptákem nebo Zátiší s mrtvým ptákem, jak je uvedeno v obžalobě, existují, jsou možné, nelze od nich odhlédnout a procesní předpis, podle kterého soud postupuje, s nimi počítá, důkazní situace v řízení před soudem může být jiná, než jak je v řízení před podáním obžaloby, s tím také procesní předpis počítá. Za situace existence více variant skutkového děje, za situace neodstranitelných rozporů, nelze

dospívat k nezpochybnujícímu závěru o tom, že je prokázána podstata trestného činu, který je popsán v bodě tři písemně podané obžaloby – obžalovaný uvádí v omyl Pavla [redacted] o originalitě obrazu a tak od něj získává větší částku peněz.

S ohledem na shora uvedené k jednotlivým bodům písemně podané obžaloby soud obžalovaného obžaloby zprostil v bodech 1), 2), 3) písemně podané obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu.

Pokud jde o další, níže uvedené důkazní prostředky, je třeba uvést následující.

Znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a výpověď znalkyně potvrzuje přičetnost obžalovaného, není však zásadní pro posouzení, zda obžalovaný případně jednal s úmyslem podvést jinou osobu a na její úkor se obohatit.

Zásadní také není výpověď svědka Miroslava Ambroze, který se měl vyjádřit k tomu, zda se setkal s obžalovaným. Uvedl, že mu v roce 2008 telefonoval, ale také uvedl, že ho nedokáže popsat, byla mu tedy v přípravném řízení ukázána fotografie obžalovaného. Svědek připustil, že by muž z fotografie mohl být obžalovaný Janulík. Svědek se měl setkat s obžalovaným v kanceláři v domě na ulici Divadelní v Brně, měl se dívat na nějaký obraz, o kterém mu mělo být řečeno, že je od autora Kamila Lhotáka, na obrazu byl motiv s motorkou. Posudek na obraz nevypracoval.

Výpověď svědka z přípravného řízení Lubomíra Hrutky nemá zásadní význam, konkrétní skutečnosti k jednotlivým bodům písemné obžaloby svědek neuvádí.

Znaleckým posudkem znalce ing. arch. Boleslava Písaříka, soudního znalce, mimo jiné v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace věci movité – starožitnosti, sochy, obrazy, stavební památky, jejich součásti a příslušenství, jsou stanoveny ceny obrazů uvedených v bodě 1) písemně podané obžaloby, což však z hlediska posouzení toho, zda obžalovaný jednal s podvodným úmyslem, není rozhodující, ceny mají význam pro posouzení výše případně způsobené škody.

Soud zamítl návrh státní zástupkyně, ke kterému se také připojil obžalovaný, prezentovaný u hlavního líčení 22. listopadu 2011, aby byly vyžádány zprávy z šetření jiných věcí týkajících se obžalovaného a svědka Jiřího Rybáře. Je zřejmé, že je nutno respektovat zásadu presumpce neviny ať již se jedná o obžalovaného, nebo svědka Jiřího Rybáře, z tohoto hlediska není rozhodné dění v jiných šetřených věcech, u zdejšího soudu je podána obžaloba pro skutky v ní popsané, kterými se zdejší soud zabývá.

Soud zamítl návrh obžalovaného vyslechnout muže, kterého označil příjmením Rotter, jenž má pocházet z Vídně. Je obtížné ho kontaktovat, když bližší údaje o něm známy nejsou. Soud i bez výpovědi uvedeného muže měl dostatek informací z provedení dokazování u hlavního líčení, aby mohl rozhodnout.

U hlavního líčení bylo navrženo Pavlem [redacted] a Zdeňkem Kremerem, aby soud uložil obžalovanému povinnost nahradit jim způsobenou škodu, uvedli minimální výši částky, kterou požadují a důvody, které k jejich požadavku vedou.

Vzhledem ke zproštění obžalovaného obžaloby byli Pavel [redacted] Zdeněk Kremer v souladu s § 229 odst. 3 trestního řádu odkázáni s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í : Proti rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím zdejšího soudu.

V této lhůtě musí být také odvolání odůvodněno, a to tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolací soud odmítne odvolání, které nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání.

V Brně dne 14. prosince 2011

JUDr. Dana Kancírová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Irena Pospíšilová

